

תורה אביגדור

זוּלָּתוֹ!

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספֿטנר
איורים: מירי וינר

פְּרֻשֶׁת וַיִּקְרָא תשפ"ה

"אָבֵל לֹא יִדְעָתִי!"

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה
להנצחות: 02-966-5295

פְּרִשֶׁת וַיִּקְרָא תִשְׁפֹּה ”אָבֵל לֹא יִדְעָתִי!”

בֵּית הַמִּשְׁפָּט מִכְרִיז עַל פְּתִיחַת הַדִּיּוּן בְּתִיק עִירֵית יְרוּשָׁלַיִם נֶגֶד צְדוֹק בֶּן עַמִּי, הַכְרִיז מִזְכִּיר בֵּית הַמִּשְׁפָּט. “בְּפָנַי כְּבוֹד הַשּׁוֹפֵט בְּעָרִישׁ בְּרִקְוֹבִיץ”.

צְדוֹק “הַצְדִּיק”, שֶׁהָיָה לְבוּשׁ בְּמַדֵּי טְרַנְיִנְג’ כְּתָמִים שֶׁל כָּלָא יְרוּשָׁלַיִם וְעַם חֲצֵי זָקָן בְּלִבָּד, נִגָּשׁ אֶל דּוֹכַן הַנְּאִשָּׁמִים, כְּשֶׁעַל פָּנָיו מַבָּט דֵּי מְעוּדָד, לְנִכַח הַעֲבָדָה שֶׁהַשּׁוֹפֵט הָיָה חוֹבֵשׁ כֹּפֶה וּבַעַל פְּאוֹת אֲרָכוֹת.

”צְדוֹק”, אָמַר הַשּׁוֹפֵט, תוֹךְ שֶׁהוּא סוֹקֵר אֶת הַמִּסְמָכִים שֶׁלְפָנָיו. “כְּתוּב פֹּה שֶׁאַתָּה מְאָשֵׁם בַּחֲפִירַת בּוֹר מֵתַחַת לְתַחֲנַת הַרְכָּבַת בִּירוּשָׁלַיִם. מֵהִי טַעֲנַתְךָ אֶל מוֹל הַהֲאִשָּׁמָה?”

”לֹא אָשֵׁם, כְּבוֹדוֹ”, אָמַר צְדוֹק בְּגֵאוֹן. “זֶה לֹא הָיָה בְּאִשְׁמָתִי.”

”מָה כּוֹנֵתְךָ?” שָׁאַל הַשּׁוֹפֵט בְּקוֹל חָמוֹר. “חֲפָרַת בּוֹר אוֹ לֹא חֲפָרַתְךָ?”

”כְּבוֹדוֹ”, הִסְבִּיר צְדוֹק. “אֶתוֹנוֹ שֶׁל בְּלַעַם נִגְלָתָה אֵלַי בְּחִלּוֹם, וּבְבִקָּר מִצְאָתִי מִפֶּה שֶׁהָיְתָה בָּהּ אֶת תַּחֲנַת הַרְכָּבַת שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם. הַבְּנֵיתִי מְזָה שֶׁאִם אַחֲפֹר מֵתַחַת לְתַחֲנָה, אֲמַצָּא אֶת שְׁעֵרוֹת הָאֶתוֹן.”

”מָה?! עַל מָה אַתָּה מְדַבֵּר?” שָׁאַל הַשּׁוֹפֵט, מְבִלְבֵּל לְחִלוּטִין.

”אִף פְּעַם לֹא שָׁמַעְתָּ עַל אֶתוֹנוֹ שֶׁל בְּלַעַם?” אָמַר צְדוֹק. “מִסֹּפֵר עָלֶיךָ בְּתוֹרָה. נִרְאָה לִי שֶׁזֶה בְּפִרְשֵׁת נַח אוֹ מִשְׁהוֹ כְּזֶה, כִּי שָׁם מִסֹּפֵר עַל כָּל הַחַיּוֹת. לְבִלְעָם הָיָה אֶתוֹן שִׁיכְלָה לְדַבֵּר; אֶת כָּל חַיֵּי הַקִּדְשָׁתִי כְּדֵי לְמַצֵּא אֶת שְׁעֵרוֹת הָאֶתוֹן.”

הַשּׁוֹפֵט צָבֵט אֶת עֲצָמוֹ כְּדֵי לוֹדָא שֶׁהוּא לֹא חוֹלֵם.

”צְדוֹק, קִדָּם כָּל, סְפוּרוֹ שֶׁל בְּלַעַם הוּא בְּפִרְשֵׁת בְּלֶק וְלֹא בְּפִרְשֵׁת נַח. שְׁנִית, מְדוּעַ, לְכָל הָרוּחוֹת, אַתָּה מְחַפֵּשׁ אֶת שְׁעֵרוֹת הָאֶתוֹן?”

”כִּי הָאֶתוֹן נִגְלָתָה אֵלַי בְּחִלּוֹם”, חִזַּר צְדוֹק.

”וּבְכֵן צְדוֹק, אִם אֲנִי מֵבִין נְכוֹן, אַתָּה מוֹדָה בְּעֲבָדָה שֶׁחֲפָרַת בּוֹר מֵתַחַת לְתַחֲנַת הַרְכָּבַת?”

”כֵּן, אָבֵל כְּפִי שֶׁאֲמַרְתִּי, זֶה לֹא הָיָה בְּאִשְׁמָתִי.”

"צדוק, האם אתה מודע לכך שהשחיתת רכוש צירוני מהנה פשע חמור?"
 "באמת?" התפלא צדוק. "לא ידעתי. אז אני חף מפשע, נכון?"
 "אה, לא," אמר השופט. "האמת היא שזה רק מחמיר את העבירה."
 "אבל כבודו," אמר צדוק. "לא הייתי מבצע פשע אלו ידעתי שזה אסור, מעולם לא
 הייתי עושה דבר כזה. אני אדם טוב. אני צדיק! אפילו יש לי אות צ' על הכובע!"
 השופט הביט בדף שלפניו. "צדוק, גליון ההרשעות שלך הוא די רציני," אמר.
 "נראה שלא למדת את הלקח. כתוב פה שבשנה שעברה שחררת גורילה מהכלוב,
 ולבסוף היא חטפה אוטובוס?"
 "אבל כבודו!" קרא צדוק, כשהוא קרוב לדמעות. "מעולם לא הייתי עושה את
 הדברים הללו אלו ידעתי שהם אסורים."
 "צדוק, האם אתה יודע מהי פרשת השבוע?" שאל השופט.
 "אה... בלק!" הציג צדוק בתקווה.
 "לא ולא," אמר השופט. "פרשת השבוע היא ויקרא. האם אתה יודע במה היא

עוסקת?"

"בְּקִרְיַאת הַמַּגְלָה?"

"לא, היא עוסקת בְּקִרְבָּנוֹת. שְׁמַעְתָּ פֶּעַם עַל קִרְבָּנוֹת?"

"בְּטַח! פֶּעַם אֶפְלוּ הִתְחַלַּתִּי לִבְנוֹת מִזְבֵּחַ בַּפֶּאָרֶק שֶׁל רַמַּת אֲשָׁכוֹל! וְהִיְתָה פֶּעַם נֹסֶפֶת שְׁפָה נְסִיתִי לִבְנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרָחוֹב שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא. אוֹי, כַּמָּה הִיְתִי רוֹצָה לְהַקְרִיב קִרְבָּן לַה'!"

"כֵּן, אֲנִי רוֹאָה," מְלַמֵּל לְעֶצְמוֹ הַשׁוֹפֵט בְּעוֹדוֹ סוֹקֵר שׁוֹב אֶת גְּלִיוֹן הַהֶרְשָׁעוֹת. "אִז אַתָּה יוֹדֵעַ מָה זֶה קִרְבָּן. הָאֵם יִדְעַתְּ שְׁמִי שְׁמִסְפֹּק הָאֵם הוּא עֶבֶר עֲבָרָה, עָלְיוֹ לְהִבְיֵא אֲשֶׁם תְּלוֹי, שֶׁהוּא יָקָר בְּהִרְבֵּה מִקְרָבָן חֲטָאת שְׁמִקְרִיב מִי שְׁיִוְדֵעַ בּוֹדָאוֹת שֶׁהוּא עֶבֶר עֲבָרָה?"

"בְּאֵמַת?" שָׂאל צְדוֹק בְּפִלְיָאָה. "אֲבָל זֹל לֹא אֲשַׁמְתּוּ."

"זוֹ כֵּן אֲשַׁמְתּוּ," אָמַר הַשׁוֹפֵט. "כָּל אָדָם אַחֲרָי עַל מַעֲשָׂיו, וְנִכְלָל בָּזֶה שְׁעָלְיוֹ לְדַעַת מָה מִתֵּר וּמָה אֲסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת. צְדוֹק, אַתָּה מְבַצֵּעַ פְּשָׁעִים לְלֹא הֶרֶף, וּמוֹפִיעַ שׁוֹב וְשׁוֹב בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט. הַשׁוֹפְטִים הָאַחֲרִים הִקְלוּ יוֹתֵר, אֲבָל נִרְאָה כִּי לֹא לְמַדְדַת לְקַח. נִרְאָה לִי שְׁעָלְיךָ לְבִלְלוֹת עוֹד זְמַן בְּכֵלָא."

"אֲבָל כְּבוֹדוֹ!" קָרָא צְדוֹק. "אֲנִי יוֹשֵׁב בְּכֵלָא וּמִמֵּתִין לְמִשְׁפָּט כְּכָר כְּמַעֲט תִשְׁעָה חֲדָשִׁים! זֶה לֹא הוֹגֵן! בְּסֹךְ הַכֹּל חֲפָרְתִי בּוֹר! אֶפְשָׁר לְחַשְׁבִּי!"

"לֹא הוֹגֵן?! הַתּוֹרָה מְתִיחֶסֶת בְּחֻמְרָה רַבָּה יוֹתֵר לְמִי שְׁמִסְפֹּק הָאֵם הוּא בִּצְעַ עֲבָרָה, כִּי הוּא אֵינוֹ מְתַחַרֵּט עַל מַעֲשָׂיו כְּרָאוּי. נִכָּר שְׁאִינְךָ מִבֵּין אֶת חֻמְרָתָהּ שֶׁל הָעֲבָרָה הַנוֹכְחִית שֶׁבִּצְעָתָהּ, כְּמוֹ גַם שֶׁל עֲבֵרוֹתֶיךָ הַקּוֹדְמוֹת. אֲנִי גּוֹזֵר עָלֶיךָ בְּזֹאת שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁי מֵאַסָּר בְּכֵלָא יְרוּשָׁלַיִם, וְחוֹבָה עָלֶיךָ לְהִשְׁתַּתֵּף בְּשַׁעוֹר הַיּוֹמִי בְּמִסְלַת יִשְׂרָאֵל הַנִּמְסָר עַל יְדֵי הָרֶב וּוּלְנִדָּר, רֶב בֵּית הַכֵּלָא. הַתִּיק נִסְגָּר."

עַם סִיוִם הַדִּיּוּן, הוֹבִיל הַסֹּהֵר אֶת צְדוֹק בְּחֻזְרָה אֶל בֵּית הַכֵּלָא.

עֵבֶת פִּיִּס וּמִבְרָק!

נָשׁוּב וּנְחַדְדֵי:

- מִדּוּעַ קוֹבַעַת הַתּוֹרָה שְׁקִרְבָּן אֲשֶׁם תְּלוֹי צְרִידָה לְהִיּוֹת יָקָר יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר קִרְבָּן חֲטָאת?
- אֵם צְדוֹק הָיָה מְגִיב אַחֲרָתָהּ, הָאֵם יִתְכַּן שֶׁהוּא הָיָה זֹכֶה לְגִזְרֵי-דֵיין יוֹתֵר מִקָּל?